

Arrest

nr. 337 254 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2025 *“om niet toe te staan een visum gezinshereniging”* op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen *“vanop afstand in te dienen”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2024 wordt de referentiepersoon T.T.E., zoon van de verzoekende partijen, geboren op 27 december 2006, als vluchteling erkend in België.

1.2. Op 12 december 2024 sturen de verzoekende partijen een verzoek naar de bevoegde Belgische ambassade in Kenia, om de aanvraag vanop afstand te mogen indienen.

1.3. Op 3 maart 2025 informeert de Belgische ambassade te Nairobi de verzoekende partijen dat de FOD Buitenlandse Zaken heeft beslist geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onze hoofdzetel heeft het dossier bekenen. De FOD Buitenlandse Zaken heeft beslist om in het geval van T.T.G. (...) en A.H.G. (...) geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag.

Het is aan de betrokkenen om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie. Zonder deze feitelijke gegevens is het immers onmogelijk om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging. Zonder deze elementen kan het dossier niet op afstand worden behandeld, omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbende zich bevindt, te beoordelen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. De verwerende partij formuleert haar exceptie als volgt:

“Uw Raad is niet bevoegd voor de kennisname van het voorwerp van het geschil, wel de Raad van State. Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Luidens deze bepaling is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enig rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu vloeit de e-mail van de Belgische ambassade te Nairobi van 5 maart 2024 niet voort uit de toepassing van de wet van 15 december 1980.

De wet van 15 december 1980 voorziet niet in de mogelijkheid om een verzoek in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post om te vermijden dat men persoonlijk moet verschijnen om een visumaanvraag in te dienen. De e-mail van de ambassade van Nairobi is inderdaad geen beslissing die is genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 waardoor uw Raad niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om kennis te nemen van een beroep tegen dergelijk mailbericht van de ambassade.

In een soortgelijke zaak, waarin bij uw Raad een verzoek tot schorsing was ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een e-mail van het consulaat van Jeruzalem, oordeelde uw Raad, in arrest nummer 298.586 van 12 december 2023, dat hij niet bevoegd was om « pour connaître du courriel du consulat général de Jérusalem, que la partie requérante identifie comme étant l'objet de son recours », « ce courriel ne pouvant [...] être qualifié de « décision[...] individuelle[...] prise[...] en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers », au sens de l'article 39/1, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, précité, il n'entre pas dans les compétences dévolues au Conseil par cette même disposition ». (eigen nadruk)

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag voor een visum gezinshereniging niet was ingediend en dus evenmin werd afgewezen. De bestreden beslissing vormt dan ook geen individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Prima facie kan worden geconcludeerd dat in deze zaak geen enkele beslissing tot weigering van een visum is genomen door verweerder. De bestreden beslissing betreft een verzoek tot afwijking van het beginsel van de persoonlijke verschijning voor de indiening van een aanvraag voor een visum voor gezinshereniging. Hieruit volgt dat in dit stadium geen visumaanvraag voor gezinshereniging is ingediend en dat het geschil buiten de werkingssfeer valt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aldus buiten de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is onontvankelijk.”

3.2. De verzoekende partijen betogen hieromtrent in hun verzoekschrift:

“De bestreden beslissing maakt geen ‘typische’ beslissing weigering gezinshereniging uit, maar het gaat wel degelijk om een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wat de interpretatie betreft van het begrip ‘beslissingen’ uit artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden teruggegrepen naar de inhoud die de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St., Kamer, 2005-206, nr. 2479/001, 83).

Aldus dient onder een 'beslissing' te worden verstaan een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

Ook tegen een ongeschreven of impliciete beslissing, die duidelijk blijkt uit de voorliggende feitelijke gegevens, kan bij de Raad een beroep worden ingesteld (cf. RvS 14 maart 2016, nr. 234.120; RvS 23 december 2010, nr. 210.103; RvS 12 januari 2009, nr. 189.379). Dergelijke beslissing moet gemotiveerd en schriftelijk zijn, zodat een doeltreffende rechterlijke controle mogelijk is.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het aan de bevoegde Belgische diplomatieke post is om te beslissen of het toegelaten is voor een individuele verzoeker gezinshereniging om in toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest C-1/23 (het zgn. "Afrin-arrest"), zich niet fysiek aan te bieden aan de bevoegde diplomatieke post omdat dit voor hem/haar bijzonder moeilijk of risicovol is, maar de aanvraag vanop afstand in te dienen.

Een dergelijke toelating dient gevraagd te worden aan de bevoegde diplomatieke post.

Op 12 december 2024 vroeg verzoekers raadsvrouw aan de hand van een begeleidende brief (stuk 7) en bijhorende stukken (vluchtelingenattest referentiepersoon, identiteitskaarten verzoekers) de toelating om de aanvraag op afstand te mogen indienen aan de Belgische ambassade in Nairobi en aan Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 2). 20 december stuurde verzoekers raadsvrouw aanvullende stukken (het paspoort van mevrouw A.H.G. (...)) en een beleidsnota van Myria naar de ambassade (stuk 6). Op 24 december stuurde verzoekers raadsvrouw opnieuw aanvullende stukken (visumformulieren en pasfoto's verzoekers) (stuk 4).

Op 11 februari stuurde verzoekers raadsvrouw een rappel naar de ambassade (stuk 5).

Op 5 maart antwoordde de ambassade dat een aanvraag op afstand niet toegelaten werd:

"...De FOD Buitenlandse Zaken heeft beslist om in het geval van T.T.G. (...) en A.H.G. (...) geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag. Het is aan de betrokkenen om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie. Zonder deze feitelijke gegevens is het immers onmogelijk om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D visum met het oog op gezinshereniging. Zonder deze elementen kan het dossier niet op afstand worden behandeld, omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbende zich bevindt, te beoordelen." (stuk 1)

Het is een beslissing die eenduidig toepassing maakt van het relevante Unierecht, met name de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (de Gezinsherenigingsrichtlijn), de omzetting hiervan in de nationale bepalingen, met name artikel 12bis, §1 Vw., en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest C-1/23 van 18 april 2023.

In arrest nr. 298 586 van 12 december 2023 van Uw Raad werd geoordeeld dat de mededeling van een diplomatieke post dat een humanitair visum niet vanop afstand kan ingediend worden geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling betreft omdat het geen individuele beslissing is in toepassing van de Vreemdelingenwet. Wat daar ook van zijn, voor een verzoek gezinshereniging gaat dit, anders dan voor een humanitair visum, alleszins niet op, gezien het feit dat het gaat om een beslissing in toepassing van artikel 12, §1 Vw., artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, en het duidelijke oordeel van het Hof van Justitie in zaak C-1/23, waarin onder meer gesteld wordt dat het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn om gezinshereniging te bevorderen slechts bereikt kan worden indien de lidstaten de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen. Het Hof oordeelt dat artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zo moet gelezen worden.

Oordelen dat het niet om een aanvechtbare rechtshandeling zou gaan zou inhouden dat het onmogelijk had moeten zijn om de prejudiciële vraag in de zaak C-1/23 te stellen, en zou verzoekers het recht op een effectief rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest ontnemen. Verzoekers zouden dan immers de mogelijkheid ontzegd worden om de weigering van een tijdig verzoek tot registratie op afstand te laten vernietigen wat problemen met zich zou meebrengen om nog binnen de termijn van een jaar de aanvraag in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent alleszins zelf dat een dergelijke beslissing aanvechtbaar moet zijn, gezien zij aan Myria het volgende hebben laten weten:

"DVZ is van mening dat een negatieve beoordeling door de post en een doorverwijzing naar de gewoonlijke procedure als een administratieve beslissing beschouwd kan worden waartegen een beroep bij de administratieve of burgerlijke rechtshoven mogelijk is. DVZ adviseert echter om in eerste instantie per e-mail een gewillig verzoek tot herziening te richten naar de post, met Buitenlandse Zaken in kopie (infovisa@diplobel.fed.be), met nieuwe elementen of een betere toelichting van de redenen waarom een indiening in persoon onmogelijk of bijzonder moeilijk is." (stuk 3)

In arrest nr. 312 827 van 12 september 2024 aanvaardde uw Raad dat de mededeling van een diplomatieke post dat een humanitair visum niet vanop afstand kan ingediend worden wel degelijk een aanvechtbare administratieve rechtshandeling betreft.

Er werd geen beroepstermijn vermeld.

Voorliggend verzoekschrift voldoet aan alle wettelijk voorgeschreven vormvoorschriften en verzoekers hebben een persoonlijk belang bij het indienen ervan

3.3. Uit artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevoegd is om kennis te nemen *“van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

3.4. Artikel 5, leden 1 en 3 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) bepaalt het volgende:

“1. De lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend.

(...)

3. Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”

Deze bepalingen zijn omgezet in artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.”

Wat betreft de ouders van een minderjarige, in België als vluchteling erkende, vreemdeling (die het verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling) die wensen met hem te komen samenleven, moet vastgesteld worden dat dit een in artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet bepaald geval betreft.

3.5. Zoals door de verzoekende partijen in herinnering wordt gebracht, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ of het Hof van Justitie) het volgende geoordeeld:

“dat artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen.” (HvJ, arrest Afrin, nr. C-1/23 van 18 april 2023, pt. 60)

3.6. Gezien het bovenstaande heeft het Hof van Justitie duidelijk een uitzondering gedefinieerd op de verplichting om naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat, die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, te gaan om een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging in te dienen. Het Hof van Justitie oordeelde dat het mogelijk moet zijn om in uitzonderlijke gevallen een visumaanvraag in te dienen zonder onmiddellijke persoonlijke verschijning.

Artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting in het Belgische recht van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, moet dan ook richtlijnconform worden geïnterpreteerd.

3.7. De beslissing dat geen uitzondering wordt toegekend aan de verzoekende partijen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag, moet worden gelezen als een weigeringsbeslissing die in de gegeven omstandigheden een toepassing vormt van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, die door de verwerende partij in haar opmerkingen wordt aangevoerd, is bijgevolg rechtens ongegrond.

De Raad is bevoegd ten aanzien van de bestreden beslissing die wel degelijk een individuele beslissing is die is genomen *“met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het rechtszekerheids-, het redelijkheids-, het gelijkheids-, het doeltreffendheids- en het evenredigheidsbeginsel alsook de individualiseringsplicht als beginselen van Unierecht, van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6, 9, 37 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het *“arrest C-1/23 van 18 april 2023”*.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1. Toepasselijk recht:

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat de lidstaten de keuze in wie de visumaanvraag moet indienen, de referentiepersoon op het grondgebied of de familieleden in het herkomstland: “De lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend.”

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de richtlijn die het kader uiteenzet voor gezinshereniging tussen derdelanders, inclusief personen met internationale bescherming, en hun gezinsleden.

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet bepaalt met verwijzing naar artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat de visumaanvraag door de vreemdeling moet ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

België heeft geen diplomatieke of consulaire post in Eritrea. De Belgische ambassade in Addis Abeba, is de bevoegde diplomatieke post.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet qua plaats van indiening niet meer dan dat de aanvraag bij de bevoegde instanties van de betrokken lidstaat moet ingediend worden. Er wordt niet verduidelijkt waar die aanvraag moet worden ingediend, noch wat te doen in het geval men omwille van juridische, praktische of veiligheidsoverwegingen feitelijk geen toegang kan krijgen tot die plaats.

De Europese Commissie heeft voor de toepassing van artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangegeven dat indien de lidstaat voor referentiepersonen met internationale bescherming beslist dat het de familieleden zijn die het verzoek moeten indienen, zoals in België het geval is, dat de lidstaten rekening moeten houden met objectieve praktische belemmeringen, gelet op de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familie. En dit ‘vooral’ wanneer zij een uiterste termijn toepassen. In die gevallen zouden de lidstaten volgens de Europese Commissie het indienen van de visumaanvraag vanop het grondgebied van de lidstaat moeten toelaten:

“Als de lidstaten er voor kiezen deze bepaling wel toe te passen, meent de Commissie niettemin dat zij de objectieve praktische belemmeringen waarmee de verzoeker te maken krijgt, in aanmerking zouden moeten nemen als een van de factoren voor de beoordeling van een individueel verzoek. Hoewel de lidstaten overeenkomstig artikel 11 en artikel 5, lid 1, zelf mogen beslissen of het verzoek moet worden ingediend door de gezinshereniger of door het gezinslid, kan de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familieleden dit bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. De Commissie is derhalve van mening dat de lidstaten, vooral wanneer zij een uiterste termijn toepassen, de gezinshereniger de mogelijkheid zouden moeten bieden het verzoek op het grondgebied van de lidstaat in te dienen, teneinde het nuttig effect van het recht op gezinshereniging te waarborgen.” (MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN DE RAAD EN HET EUROPEES PARLEMENT betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 3.4.2014 COM(2014) 210 final, pg. 24).

De Belgische Staat hanteert een dergelijke uiterste termijn voor visumaanvragen: art. 10, §1, zevende lid van de Vreemdelingenwet voorziet gezinshereniging voor ouders van kinderen tot op hun achttiende verjaardag. Er dient opgemerkt te worden dat de Europese Commissie, net als de Gezinsherenigingsrichtlijn, niet uitgaat van de situatie dat de gezinsleden in kwestie zich naar een andere staat, een buurland, zouden moeten begeven, laat staan dat de gezinsleden van personen met internationale bescherming dit zouden moeten

doen terwijl ze binnen een bepaalde termijn de aanvraag moeten indienen om van meer flexibele voorwaarden voor gezinshereniging te kunnen genieten.

De Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dan wel dat de gezinsleden in kwestie de visumaanvraag bij de bevoegde instantie moeten indienen, zoals gesteld verduidelijkt de richtlijn niet of dit ook wil zeggen dat ze daarvoor fysiek moeten verschijnen bij die bevoegde instantie, en wordt er niet voorzien in een scenario waarbij die bevoegde instantie zich in een buurland bevindt.

Indien een lidstaat de gezinsherenigingsprocedure voor familieleden van personen met internationale bescherming zo organiseert dat deze familieleden zich naar een andere staat moeten begeven om de aanvraag in te dienen wordt de toegang tot de gezinsherenigingsprocedure op een kunstmatige en onnodige wijze bemoeilijkt. Een deel van de toegang tot de gezinshereniging wordt dan zelfs uit handen gegeven, gezien het een derde staat is die dan gaat bepalen of de personen in kwestie überhaupt toegang krijgen tot hun grondgebied, of tot de nodige documenten om de aanvraag in te dienen, en zelfs of deze personen volgens de regelgeving die in dat land geldt toegelaten worden om het desbetreffende land te verlaten in het geval zij effectief een visum gezinshereniging krijgen van de lidstaat.

Indien een lidstaat dit doet terwijl zij op de hoogte is, of zou moeten zijn, van objectieve belemmeringen die het erg moeilijk, onveilig of onmogelijk maken voor de familieleden in kwestie om zich tot in het derde land te begeven om de aanvraag in te dienen, maakt deze lidstaat de gezinshereniging onredelijk moeilijk en brengt zij de veiligheid van de personen in kwestie in gevaar.

Het Hof van Justitie heeft in arrest C-550/16 van 12 april 2018 onder meer uiteengezet dat de Gezinsherenigingsrichtlijn de lidstaten een precieze positieve verplichting oplegt waaraan een duidelijk omschreven recht is verbonden.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat dan wel een zekere beoordelingsmarge aan de lidstaten, het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat een dergelijke beoordelingsmarge niet zo mag ingevuld worden dat er afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn en aan het nuttig effect ervan, rekening houdend met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind

Zie bijvoorbeeld HvJ, 13 maart 2019, C-635/17:

“53. De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80). 57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).”

In casu organiseert de Belgische Staat de gezinsherenigingsprocedure voor familieleden van de referentiepersoon op zo'n wijze dat de gezinshereniging voor de referentiepersoon en verzoekende partij onnodig moeilijk wordt gemaakt en wordt er afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn en het recht op gezinsleven beschermd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft eerder al geoordeeld, in arrest C-550/16 van 12 april 2018, bij de beoordeling van de verzoeken gezinshereniging voor familieleden van niet-begeleide minderjarigen, dat de toegang tot de procedure gezinshereniging niet mag afhangen van het handelen of niet-handelen van de lidstaten, in het desbetreffende geval ging het erover dat als de asielinstanties van een lidstaat een minderjarige meerderjarig laten worden tijdens zijn asielprocedure deze het recht zou verliezen op gezinshereniging. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat dit niet kan en de ondertussen meerderjarige recht moet blijven houden alsof hij minderjarig was, omdat het meerderjarig worden tijdens de asielprocedure voor een groot stuk afhangt van de duur van die procedure en het treuzelen van lidstaten bij de afhandeling ervan.

Naar analogie is het zo dat indien lidstaten beslissen dat het de gezinsleden van de persoon met internationale bescherming is die de aanvraag gezinshereniging moet indienen én beslissen dat die aanvraag op de bevoegde ambassade in persoon moet ingediend worden, én beslissen om die bevoegde ambassade in een moeilijk bereikbaar buurland te plaatsen, én beslissen om pas toegang tot de procedure gezinshereniging te verlenen eens er documenten worden voorgelegd die door het buurland in kwestie worden opgemaakt en afgegeven, het de lidstaat is die beslist of de betrokkenen toegang zullen hebben tot de gezinsherenigingsprocedure. Lidstaten kunnen dan beslissen hun gezinsherenigingsprocedure zo in te richten dat het erg moeilijk wordt voor familieleden van personen die internationale bescherming genieten om tijdig een verzoek gezinshereniging in te richten.

Dit is niet enkel in tegenstelling met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, in tegenstelling met de boven geciteerde richtlijnen van de Europese Commissie, het gaat ook in tegen wat het Hof van Justitie reeds geoordeeld heeft:

De relevante passages van arrest C-550/16 van 12 april 2018 zijn de volgende:

“55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn – het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen – maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklust van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou – gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden – wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid – welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 – juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zal komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).” (eigen benadrukking).

Verzoekende partij meent dat de Gezinsherenigingsrichtlijn er helemaal niet in voorziet dat de aanvraag gezinshereniging in een buurland van het herkomstland van de gezinshereniger moet worden ingediend. Verzoekende partij meent dat uit het feit dat de Europese Commissie de te verwachten hindernissen die komen kijken bij het inrichten van de bevoegde instantie in een buurland (toegang tot het grondgebied, administratieve hindernissen, onveilige reisweg, verblijf in het buurland tijdens behandeling, ...) onbesproken laat er ook op wijst dat de Europese Commissie niet gerekend heeft op de mogelijkheid dat de lidstaten de procedure zo zouden inrichten.

Verzoekende partij meent dat de beslissing die lidstaten mogen maken in toepassing van artikel 5.1 van de richtlijn genomen dient te worden met respect voor het evenredigheidsbeginsel, het recht op het uitoefenen van een gezinsleven, respect voor de doelstellingen van de richtlijn, en met respect voor de algemeen gekende informatie in verband met toegankelijkheid en de gekende individuele omstandigheden van de verzoeker.

Verzoekende partij meent dat indien een Lidstaat beslist dat het de gezinsleden zijn die de aanvraag gezinshereniging moeten indienen, en de Lidstaat ook opteert om een uiterste termijn te hanteren waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet ingediend worden om te kunnen genieten van de meer flexibele voorwaarden voor vluchtelingen, en bovendien de bevoegde instantie inricht in een buurland terwijl de Lidstaat weet dat de grens met dit buurland gesloten is, of dat het bijzonder moeilijk is legaal te vertrekken uit het herkomstland, dat de betrokkenen eens in dit buurland niet kunnen terugkeren naar het herkomstland uit vrees voor vervolging terwijl deze Lidstaat op de hoogte is van de administratieve moeilijkheden om de bewuste documenten te verkrijgen, deze Lidstaat het evenredigheidsbeginsel schendt, het recht op gezinsleven van de betrokkenen schendt, de doelstellingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn miskent, het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist doelmatige procedures. Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie bepaalt onder meer "... dat richtlijn 2003/86 het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft en voorts bescherming aan onderdanen van derde landen wil verlenen." (HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §69; HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C550/16, §44; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §45; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C136/19 en C-137/19, §25).

De Lidstaten hebben precieze positieve verplichtingen waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien het de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (HvJ, 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, C-540/03, §60; HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §70; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §46; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, §26; In die zin, voor gezinshereniging met NBMV, zie artikel 10, lid 3, a) gezinsherenigingsrichtlijn en HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §43).

"Wat het doeltreffendheidsbeginsel betreft, zij eraan herinnerd dat bij het onderzoek van elk geval waarin de vraag rijst of een nationaal procedurevoorschrift de toepassing van het Unierecht onmogelijk of uiterst moeilijk maakt, volgens vaste rechtspraak van het Hof rekening moet worden gehouden met de plaats van dat voorschrift in de gehele procedure voor de verschillende nationale instanties, alsook met het verloop en de bijzonderheden van deze procedure." (HvJ, 7 november 2018, K, B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 380/17, §58; Zie ook redeneringen in HvJ 9 juli 2015, Minister van Buitenlandse zaken t. K en A, C-153/14, §59: "Anders zou die verplichting, in dergelijke omstandigheden, een moeilijk te overkomen hindernis vormen om het bij richtlijn 2003/86 toegekende recht op gezinshereniging doeltreffend te maken." en in HvJ 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §48, 55-60).

"Lidstaten moeten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar moeten er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten" (zoals het recht op een gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen) (J HvJ, 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, C-540/03, §105; HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §78; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §54 en 56; In die zin ook over artikel 24, lid 2 van het Handvest: HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §58; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C-136/19 et C-137/19, , §§33-35).

Verzoekers wijzen er ook op dat het Hof van Justitie in zaak C-635/17, 13 maart 2019, punt 64 uiteenzet dat de lidstaat de elementen, verklaringen en uitleg die verzoekers gezinshereniging geven objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

En tot slot dient er gewezen te worden op het arrest in zaak C-1/23 van 18 april 2023, het zogenaamde Afrin-arrest.

In zaak C-1/23 PPU, 18 april 2023 aanvaardt het HvJ dat er spoedeisendheid is en dat die blijkt uit de scheiding van een kind van diens vader en er een risico is op ernstige schade in de ouder-kind relatie.

Het Hof oordeelt in dit arrest dat het aan de lidstaten is om te bepalen wie gerechtigd is een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging in te dienen en welke instanties bevoegd zijn om een dergelijk verzoek te registreren (punt 40 van het arrest), maar dat hoewel de lidstaten ingevolge artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86 in dit verband weliswaar over een beoordelingsmarge beschikken, zij deze marge niet zodanig mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en de nuttige werking van deze richtlijn [zie naar analogie arresten van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 53, en 12

december 2019, G. S. en V. G. (Bedreiging van de openbare orde), C-381/18 en C-382/18, EU:C:2019:1072, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak] (punt 41 van het arrest).

Het Hof beklemtoont in punt 42 dat het doel van de richtlijn is om gezinshereniging te bevorderen en met name minderjarige derdelanders bescherming te bieden, en dat, om dit doel te verwezenlijken artikel 4, lid 1, van de richtlijn de lidstaten nauwkeurige positieve verplichtingen oplegt waartegenover duidelijk omschreven subjectieve rechten staan.

In punt 46 van het arrest beklemtoon het Hof de werking van artikelen 7 en 24 van het Handvest in gelijkaardige situaties als in voorliggend geval, en wordt er gesteld dat een evenwichtige en redelijke beoordeling van het recht op gezinsleven en het hoger belang van de betrokken kinderen door de nationale autoriteiten alleszins vereist is.

In punt 51 van het arrest wordt gesteld dat het doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen. Wat “dergelijke situaties” zijn wordt duidelijk door punt 50 erbij te halen, waarin er sprake is van situaties waarin een fysieke verschijning onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, met name wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger woonachtig zijn in een conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen.

Op de vraag of het dan uitsluitend gaat om situaties waarin verschijning buitengewoon moeilijk of onmogelijk is omdat de gezinsherenigers in een conflictgebied wonen en de fysieke verplaatsing gevaar met zich meebrengt moet er ontkennend geantwoord worden. Ten eerste zou een dergelijke beperking onzinnig zijn, gezien er in eerste instantie vanuit de doelstelling van de richtlijn moet vertrokken worden, en gezien het onmogelijk is om alle soorten feitelijke situaties op te sommen die een fysieke verschijning buitengewoon moeilijk of onmogelijk zou maken. Ten tweede wijst het gebruik van de term ‘dergelijk’ als de termen ‘met name’ erop dat het om een voorbeeld gaat. Redelijkerwijs moet er vanuit worden gegaan dat het gaat om situaties waarin, buiten toedoen van de gezinshereniging, een fysieke verschijning erg moeilijk is.

Hetgeen het Hof stelt in punt 52 wijst in dezelfde zin. Het Hof heeft het over een noodzakelijke flexibiliteit bij de vereiste in persoon te verschijnen, en de “mogelijkheid om rekening te houden met eventuele belemmeringen die de daadwerkelijke indiening van een dergelijk verzoek zouden kunnen beletten”. Het wordt duidelijk niet beperkt tot gevallen waarin de verzoekers wonen in een regio waar een gewapend conflict woedt (waarvan de interpretatie overigens eveneens een afbakeningsprobleem met zich zou meebrengen). Het Hof vervolgt in diezelfde paragraaf dat het “in het bijzonder” is wanneer er een gewapend conflict heerst in de regio. Het is met andere woorden een erg duidelijk voorbeeld. In punt 54 wordt er finaal verduidelijkt waar het om gaat, “de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid” voor gezinsherenigers om aan de vereiste van fysieke verschijning te voldoen.

In punt 53 wordt daaraan toegevoegd dat er een verhoogde flexibiliteit verwacht wordt voor familieleden van vluchtelingen en de vrijstellingstermijn die zij genieten bij de aanvraag. In punt 56 geeft het Hof aan dat de vereiste om in dergelijke situaties fysiek te verschijnen aan inbreuk maakt op artikel 7 en artikel 24, lid 2 en 3 van het Handvest.

En in punt 59 wordt heel duidelijk gesteld dat voor zoverre de uiteindelijke fysieke verschijning, i.e. in een later stadium van de procedure, toch verlangd wordt, de lidstaat een aantal verplichtingen heeft: De lidstaat moet deze verschijning vergemakkelijken door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken en het aantal verschijningen tot het strikte minimum te beperken. Het Hof besluit dat de lidstaat “de mogelijkheid (moet) bieden dat de verificatie van de gezinsband en de identiteit – waarvoor de aanwezigheid van deze gezinsleden vereist is – aan het einde van de procedure geschiedt en, indien mogelijk, tegelijk met de eventuele afgifte van de documenten die toegang verlenen tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.”

Myria heeft in een recente beleidsnota de aanpassingen in de Belgische administratieve praktijk geanalyseerd inzake de indieningsmodaliteiten van een visumaanvraag gezinshereniging die er zijn gekomen na het Afrin arrest van het Hof van Justitie. Myria beklemtoont de problemen rond de verplichting voor gezinsleden om persoonlijk een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen bij een Belgische diplomatieke post. Het Afrin arrest van 18 april 2023 van het Hof van Justitie stelde dat de Belgische regelgeving, die persoonlijke verschijning zonder uitzondering vereist, strijdig is met EUrecht, vooral voor gezinshereniging van erkende vluchtelingen (stuk 8).

Deze beleidsnota werd eveneens aan verwerende partij bezorgd op 20 december 2024 (stuk 6).

Advocaat-generaal Pitruzzella vat in het Afrin arrest samen:

“Dat deze personen – onder wie zich in het algemeen de meest kwetsbare gezinsleden zoals jonge kinderen bevinden – worden gedwongen meerdere malen en vaak in langdurige, moeilijke en zelfs ronduit gevaarlijke of extreem dure omstandigheden te reizen naar diplomatieke of consulaire posten die, (...), kunnen zijn gelegen in andere landen dan hun land van verblijf, om daar formaliteiten te vervullen die gemakkelijk op afstand kunnen worden verricht, lijkt mij niet in overeenstemming met de geest van richtlijn 2003/86 maar veeleer een uitvloeisel van de wens om de weg naar gezinshereniging te bezaaien met hindernissen die de

uitoefening van het recht daarop ontmoedigen. Dat geldt met name met betrekking tot de gezinsleden van vluchtelingen, die nog grotere problemen kunnen ondervinden wanneer zij moeten reizen.”

(<https://www.lachambre.be/FLWB/PDF/55/3596/55K3596010.pdf>, Conclusie van de advocaat-generaal M. Giovanni Pitruzzella, 9 maart 2023, in de zaak C1/23 PPU, Afrin, §63.)

Ingevolge die rechtspraak werd in de Belgische praktijk een procedure uitgewerkt waarbij er een uitzondering op de persoonlijke aanbieding bij de indiening van de visumaanvraag kan worden toegekend. België behoudt het principe van persoonlijke verschijning, maar staat uitzonderlijk indiening op afstand (per e-mail) toe, op voorwaarde dat aangetoond wordt dat fysieke aanwezigheid onmogelijk of zeer moeilijk is. De beslissing hierover ligt bij de diplomatieke post en vereist een gemotiveerd verzoek (stuk 8, p. 2).

De website van DVZ stelt dat het vooral vreemdelingen betreft in landen of regio's met oorlog of conflict waar België geen visa uitgeeft (stuk 8, p. 5).

Het Hof van Justitie preciseert twee gevallen waarin het onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar de post te begeven:

- “In het bijzonder” personen die zich in een land bevinden waar een gewapend conflict heerst en die zich gedwongen zien om te wachten tot de veiligheidssituatie hen in staat stelt om te reizen zonder zich bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zonder gevaar voor hun leven te lopen (§52).

- Met betrekking tot de bijzondere situatie van familieleden van begunstigen van internationale bescherming “moet daaraan worden toegevoegd” dat het ontbreken van enige flexibiliteit tot gevolg kan hebben dat de termijn voor het indienen van het verzoek overschreden kan worden (§43 en 53).

Het Hof legt extra nadruk op deze situaties en beperkt de toepassing niet tot deze gevallen. Het stelt dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat een daadwerkelijke en tijdige aanvraag mogelijk is, ook in andere belemmerende omstandigheden volgens Myria (stuk 8, p. 5).

Myria stelt vast dat het beleid onzeker en complex blijft in de praktijk, met verschillen tussen diplomatieke posten. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ongelijke behandeling. Veel Eritreeërs zien dan ook af van het indienen van een aanvraag op afstand vanwege de systematische weigering van de diplomatieke post in Nairobi. De onzekerheid over de uitkomst van de aanvraag of een mogelijk beroep, met lange wachttijden, maakt dat velen ervoor kiezen om later, wanneer de omstandigheden het zouden toestaan, in persoon te reizen om de aanvraag in te dienen.

Algemene uitsluitingen, zoals voor Eritreeërs in Nairobi, schenden nochtans de plicht tot individuele beoordeling en zorgvuldigheid volgens Myria (stuk 8, p. 10).

Myria stelt vast dat diplomatieke posten onvoldoende rekening houden met de tijdsdruk bij gezinshereniging van vluchtelingen en het beoordelen van individuele omstandigheden zou aanzienlijke werklast en middelen vergen, wat momenteel niet haalbaar is:

“DVZ stelde dan ook zelf vast dat het voor sommige posten die een groot volume Afrin-verzoeken behandelen bijzonder moeilijk tot onmogelijk is om in elk individueel dossier na te gaan of de redenen die worden opgegeven om de aanvraag vanop afstand in te dienen dat ook daadwerkelijk rechtvaardigen. Er werd daarbij verwezen naar Nairobi, waarbij de post niet de middelen heeft om honderden aanvragen op jaarbasis individueel te onderzoeken.” (stuk 8, p. 10)

Wanneer termijnen dreigen te verstrijken, stoppen verzoekers vaak helemaal met de procedure, omdat ze niet zeker weten of de aanvraag ooit goedgekeurd zal worden. Bovendien kunnen ze, eenmaal uit Eritrea vertrokken, niet terugkeren. Er is onvoldoende rechtszekerheid en weinig duidelijkheid over wat als ‘uitzonderlijke omstandigheden’ wordt beschouwd. Hoger beroep tegen een weigering van een diplomatieke post is mogelijk, maar formeel niet vastgelegd, wat opnieuw juridisch zeer onzeker is (stuk 8, p. 9).

De Afrin-rechtspraak verwijst ook veelvuldig naar de termijnen die spelen voor vluchtelingen in gezinsherenigingsprocedures en is het arrest hier het gevolg van. In punt 51 wordt er gewezen op het feit dat betrokkenen in staat moeten gesteld worden hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen. In punt 52 wordt er verwezen naar verzoekers die zich gedwongen zouden zien om te wachten tot de veiligheidssituatie hen in staat stelt te reizen zonder zich bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zonder gevaar voor hun leven te lopen. In punt 53 wordt er verwezen naar het kunnen indienen van een verzoek tot gezinshereniging voor vluchtelingen binnen de termijn bedoeld in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 of de termijn bedoeld in de ter omzetting daarvan vastgestelde nationaalrechtelijke bepaling.

Uit deze bepalingen en deze die erop volgen blijkt duidelijk dat de Afrin rechtspraak niet enkel gaat om de moeilijkheid of onmogelijkheid om de aanvraag fysiek in te dienen, maar ook om dat binnen een specifieke termijn te doen. Zoveel bleek op zich al uit de richtlijnen van de Commissie bij art. 5 van de richtlijn, waarin wordt gesteld dat indien een lidstaat een uiterste termijn hanteert het mogelijk zou moeten gemaakt worden om de aanvraag gezinshereniging te laten indienen door de referentiepersoon vanop het grondgebied. De beoordeling of het wegens hun feitelijke situatie onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om bij de indiening bij de bevoegde post te verschijnen, is dan ook intrinsiek verbonden met de deadline voor de indiening, en die termijn mag niet nog voor hij afloopt als criterium gebruikt worden om de Afrin rechtspraak niet toe te passen.

Het idee achter Afrin, en het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, wordt compleet uitgehold door manier waarop verwerende partij dit in dit dossier, en blijkbaar voor alle Eritrese onderdanen, toepast.

Er zijn verschillende elementen die invloed kunnen hebben op de officiële datum van indiening van een aanvraag volgens Myria. Cruciaal zijn de beslissing van de diplomatieke post over het verzoek tot indiening op afstand, het verzenden van het dossier door de aanvrager, inclusief de betaling van de visum handling fee, en de registratie van de aanvraag door de diplomatieke post. Er is geen bindende termijn voor de beoordeling van het verzoek tot indiening op afstand, maar de posten moeten zo snel mogelijk beslissen. Er bestaat een tijdsverschil tussen de verzending van het dossier door de aanvrager en de registratie door de post. Factoren zoals problemen met de betaling van de visum fee via buitenlandse rekeningnummers, zoals in Jeruzalem en Islamabad, kunnen dit beïnvloeden. Myria heeft gemeld dat de registratie in "VisaNet" niet altijd onmiddellijk gebeurt, wat leidt tot een lichte vertraging, vooral in drukke periodes (stuk 8, p. 10-11).

Verder stelt Myria vast dat visumweigeringen vaak gebaseerd zijn op ontoereikende informatiebronnen, waardoor een grote bewijslast op aanvragers rust.

Het Hof van Justitie vereist in het Afrin arrest dat de nationale autoriteiten in elk geval een geïndividualiseerde inschatting maken, op basis van de elementen die hen worden aangereikt door de betrokkenen én de kennis die ze zelf hebben of zouden moeten hebben.

De kern van het arrest C-1/23 houdt in dat voor verzoekers gezinshereniging voor wie het, in hun concrete geval, onmogelijk of bijzonder moeilijk is om zich fysiek aan te bieden om de aanvraag in te dienen, het mogelijk moet gemaakt worden om de aanvraag vanop afstand in te dienen.

In punt 54 van het Afrin arrest wordt heel duidelijk gesteld dat het louter moet gaan om de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor gezinsherenigers om aan de vereiste van fysieke verschijning te voldoen.

Het huidige proces voor gezinshereniging vereist meerdere persoonlijke verschijningen van familieleden bij diplomatieke posten, bijvoorbeeld voor een DNA-test of documentcontrole. Dit veroorzaakt extra kosten en risico's, vooral omdat de procedure maanden of langer kan duren:

"Tijdens die periode moeten ze vaak noodgedwongen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun visa niet voldoende lang geldig zijn in het land waar de diplomatieke post is, of omdat hun situatie daar te precair is wanneer ze niet in aanmerking komen voor een legaal verblijf. Ze moeten dan meermaals de lange, dure en vaak risicovolle reis afleggen. Of, wanneer ze niet kunnen terugkeren, blijven ze al die tijd in precair verblijf in dat derde land, of moeten ze over voldoende financiële middelen beschikken om hun tijdelijke verblijf telkens opnieuw te verlengen, bovenop de kosten voor de eigenlijke huisvesting." (stuk 8, p. 15)

Het Hof heeft verduidelijkt in het Afrin-arrest dat een persoonlijke verschijning alleen kan worden geëist:

- Wanneer strikt noodzakelijk;
- Aan het einde van de procedure, bijvoorbeeld bij visumafgifte;
- Met voldoende facilitering door de lidstaat, zoals via consulaire documenten of laissez-passers (stuk 8, p. 16).

Myria merkt op dat het vergemakkelijken van de verschijning in persoon wordt benadrukt in zowel het Afrin-arrest van het Hof als in de gezinsherenigingsrichtlijn. Deze richtlijn verplicht lidstaten om gezinsleden die een gezinsherenigingsverzoek hebben ingediend te helpen bij het verkrijgen van de benodigde visa, met als doel administratieve lasten te minimaliseren en dubbele controles te vermijden. Als het verkrijgen van reisdocumenten moeilijk of gevaarlijk is, worden lidstaten aangemoedigd om specifieke omstandigheden mee te nemen, zoals het gebruik van noodreisdocumenten van het Rode Kruis of een nationaal laissez-passer. Myria stelt echter vast dat Buitenlandse Zaken heeft aangegeven dat ze geen initiatieven nemen om de verschijning van aanvragers te vergemakkelijken, behalve in zeer uitzonderlijke gevallen. Myria heeft weinig kennis van concrete gevallen waarin diplomatieke posten reisgemakken systematisch verlichten (stuk 8, p. 17).

Volgens Myria kan de huidige procedure in België, waarbij een indiening op afstand een uitzondering vormt en geval per geval wordt beoordeeld, de mogelijkheid tot een daadwerkelijke en tijdige indiening van de aanvraag en dus de effectieve uitoefening van het recht op een gezinsleven – zoals het Afrin-arrest beoogt – niet voldoende waarborgen (stuk 8, p. 10).

2. Toegepast op voorliggend dossier

Verwerende partij stelt dat er geen verifieerbare feitelijke gegevens zijn overgelegd die specifiek betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker. Een dergelijke vage motivering vormt geen daadwerkelijk antwoord en maakt een schending van de materiële motiveringsplicht uit. Verweerder neemt verzoekers begeleidende brief van 12 december 2024 (stuk 7) niet in overweging en schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht.

In de begeleidende brief is de situatie van verzoekers immers gedetailleerd uiteengezet, in het bijzonder met betrekking tot het ontbreken van een paspoort en een uitreisvisum, en is deze toelichting onderbouwd met objectieve landeninformatie.

Verzoekende partij heeft informatie bezorgd aan verwerende partij waaruit bleek dat het voor haar onmogelijk was om legaal te vertrekken uit Eritrea, heeft toegelicht waarom het niet mogelijk was dit documentair te bewijzen en heeft dit ondersteund met objectieve landeninformatie die de geloofwaardigheid van deze verklaringen aantoont.

In casu werd aangetoond dat irregulier vertrek ernstige risico's inhoudt voor verzoekers, gelet op het shoot-to-kill-beleid aan de Eritrese grenswacht en de aanwezigheid van Eritrese troepen in Tigray (stuk 7). Bij aanhouding bestaat bovendien een risico op verdere detentie en gerechtelijke vervolging in Eritrea.

Het Afrin-arrest is precies bedoeld voor situaties waarin personen te grote risico's zouden nemen indien zij zich moeten schikken naar formalistische, arbitraire vereisten van een lidstaat qua toegang tot de asielprocedure. In de begeleidende brief wordt uitgelegd dat de heer T.T.G. (...) geen paspoort heeft en dit ook niet kan bekomen, dat beide verzoekers geen uitreisvisum kunnen bekomen, dat het verkrijgen van een paspoort onmogelijk is wanneer men verplicht wordt om de dienstplicht verder te zetten, dat die dienstplicht in de praktijk van onbepaalde duur is en dat het verkrijgen van een uitreisvisum onmogelijk is zonder paspoort. Daarbij wordt het hoe dan ook bijzonder moeilijk gemaakt voor Eritrese onderdanen om een uitreisvisum te bekomen (stuk 7).

Verder tonen verzoekers aan dat het onmogelijk is documentair bewijs af te leveren van willekeurige weigeringen van reisdocumenten door een totalitair en dictatoriaal regime dat geen enkele motiveringsplicht naleeft (stuk 7).

Verzoekers hebben uitgebreide en correcte landeninformatie aangebracht om op deze risico's te wijzen maar verwerende partij engageert zich op geen enkele manier met de objectieve informatie die werd aangereikt (en waar zij zelf van op de hoogte zou moeten zijn).

Verzoekers hebben omstandig uiteengezet, ondersteund met objectieve landeninformatie, waarom het onmogelijk was voor verzoekende partij om fysiek te verschijnen om de gezinsherenigingsaanvraag tijdig in te dienen op de bevoegde diplomatieke post. Objectieve landeninformatie toont aan dat de quasi-onmogelijkheid om de visumaanvraag op afstand te doen, reëel is. Het is niet omdat de situatie voor veel Eritreeërs bijzonder moeilijk is, dat ze niet opgaat voor een individueel geval. Uit de landeninformatie die verzoekende partij bezorgd heeft, blijkt duidelijk dat sommige Eritreeërs wel legaal kunnen vertrekken, anderen niet, en dat dit onderscheid vaak willekeurig wordt gemaakt in de praktijk (stuk 7). Door dit niet te aanvaarden als afdoende bewijs, legt verwerende partij een buitengewoon hoge en onredelijke bewijslast op verzoekers en schendt zij de individualiseringsplicht.

Aangezien verwerende partij, ongeacht de situatie in Eritrea en de daar geldende administratieve praktijken, blijft verwachten dat verzoekers documentair bewijs voorleggen van de onmogelijkheid om Eritrea te verlaten om de visumaanvraag in Nairobi te doen, moet worden gewezen op HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022, punt 46: Het recht op gelijke behandeling en rechtszekerheid laat niet toe dat de administratieve mogelijkheden van het herkomstland een rol spelen in de gezinsherenigingsprocedure. Verwerende partij schendt deze rechtspraak en het beginsel van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

In casu verwijst de ambassade zelf helemaal niet naar informatiebronnen, wat in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie die vereist dat autoriteiten zich bij hun beoordeling baseren op objectieve en betrouwbare informatie (HvJ zaak C-635/17, 13 maart 2019).

Het antwoord van de Belgische Staat is erg summier, gaat niet in op de individuele omstandigheden die verzoekers aanreiken en waaruit blijkt dat het onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om de visumaanvraag persoonlijk in te dienen, houdt geen rekening met het feit dat er een minderjarig kind betrokken is, gaat niet in op de aangereikte landeninformatie en haalt zelf geen enkele informatiebron aan, en legt de bewijslast onredelijk hoog. Verwerende partij ontzegt op die manier de Afrinrechtspraak elke nuttige werking.

Verzoekers hebben duidelijk verklaard en onderbouwd met landeninformatie dat ze zich in een situatie bevinden waardoor het voor hen actueel onmogelijk is Eritrea regulier te verlaten. In de bestreden beslissing ontbreekt elke motivering waarom deze informatie uit de begeleidende brief niet zou volstaan of waarom deze niet in de beoordeling is betrokken. Hierdoor blijft voor verzoekers volstrekt onduidelijk op welke gronden deze informatie is genegeerd of als ontoereikend is beschouwd. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, nu verwerende partij heeft nagelaten alle relevante gegevens uit het administratief dossier in haar overweging te betrekken.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het doeltreffendheidsbeginsel, de individualiseringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van het Unierecht, artikelen 10 en 12bis Vw., artikel 5 Gezinsherenigingsrichtlijn, artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, en de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name arrest C-1/23 van 18 april 2023.

3. Hoger belang van het kind

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen."

Artikel 12bis, § 7 Vw. hemeemt: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the

rights of the child,¹ and applies it is a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VN-Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70), de bescherming en veiligheid van het kind (ibid., paras. 71-74), de kwetsbaarheid van het kind (ibid., paras. 75-76); het recht van het kind op gezondheid (ibid., paras. 77-78); het recht van het kind op onderwijs (ibid., par. 79).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven:

“Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest).

Het VN Kinderrechtencomité dringt aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernomen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child’s social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and nondiscriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child’s relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child’s right to family reunification.” Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag:

“de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor

Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." (E. DESMET, Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen, deel 18, Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen, Die Keure 2019). In casu schendt verwerende partij met de bestreden beslissing het hoger belang van verzoekers zoon, de referentiepersoon, die minderjarig was toen hij zijn verzoek om internationale bescherming deed, toen hij erkend werd als vluchteling, en toen het verzoek tot indiening van de visumaanvraag op afstand aan de ambassade verstuurd werd. Er wordt op geen enkele wijze stilgestaan bij de impact van de beslissing om de gezinsherenigingsprocedure zelfs niet op te starten op de referentiepersoon die op het moment van het verzoek tot indiening op afstand minderjarig was, terwijl het Hof in de Afrin rechtspraak net duidelijk wijst op het belang van een kind om door beide ouders verzorgd te worden en een bestendige scheiding op jonge leeftijd schade aan band kan toebrengen. Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikel 3, 6, 9, 10, 37 van het IVRK, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat werd beslist om in het geval van de verzoekende partijen geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag. Er wordt verduidelijkt dat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het immers onmogelijk is om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging, dat zonder deze elementen het dossier niet op afstand kan worden behandeld, omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbenden zich bevinden te beoordelen.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun

handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

4.4. Uit de stukken die de verzoekende partijen hebben gevoegd bij hun verzoekschrift blijkt dat zij een visumaanvraag willen indienen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Voorts wijzen zij erop dat zij de ouders zijn van T.T.E. die op 2 september 2024 erkend werd als vluchteling in België en dat T.T.E. op 27 december 2024 de leeftijd van 18 jaar bereikt. Het betreft aldus een visumaanvraag op grond van (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 10, derde lid, a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidt als volgt:

“Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen;”

4.5. In artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan worden gelezen dat de lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend.

In de Belgische context voorziet artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dit verband dat de aanvraag moet worden ingediend door het gezinslid en dat deze zich hiervoor moet aanbieden bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

De Belgische regelgeving ter zake maakte het voorwerp uit van het arrest van het HvJ van 18 april 2023 in de zaak C-1/23 PPU (hierna: *Afrin*-arrest). Het HvJ benadrukte in dit arrest het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, met name het bevorderen van de gezinshereniging en het bieden van bescherming aan minderjarige derdelanders (punt 42), en gaf aan dat hierbij een extra bescherming in de vorm van gunstigere voorwaarden wordt beoogd voor derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend (punt 43). Het HvJ gaf aan dat voormeld doel, wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger woonachtig zijn in een conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen, slechts kan worden verwezenlijkt wanneer de lidstaten de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen en door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen (punten 50 en 51). Het HvJ wees er op dat de lidstaten de nodige flexibiliteit in acht dienen te nemen wat betreft de vereiste persoonlijke verschijning bij de indiening van de aanvraag, zodat rekening kan worden gehouden met eventuele belemmeringen die de daadwerkelijke indiening van een dergelijk verzoek zouden kunnen beletten en dus de uitoefening van het recht op gezinshereniging onmogelijk zouden maken, waardoor de gezinshereniger gescheiden zou blijven van zijn gezinsleden en de veelal precaire situatie van deze gezinsleden zou worden bestendigd (punt 52). Het HvJ stelde aldus vast dat *“het vereiste om bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen – zonder dat hiervan mag worden afgeweken teneinde rekening te houden met de concrete situatie waarin de gezinsleden van de gezinshereniger zich bevinden, en met name met de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor hen om aan dit vereiste te voldoen – ertoe leidt dat de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt, zodat een dergelijke regeling, indien zij zonder de nodige soepelheid wordt toegepast, afbreuk doet aan het met richtlijn 2003/86 nagestreefde doel en de nuttige werking van deze richtlijn ondermijnt.”* (punt 54). Het HvJ gaf aan dat de lidstaten wel kunnen verlangen dat de gezinsleden in een later stadium van de procedure in persoon verschijnen, alsook dat zij in dat geval deze persoonlijke verschijning dienen te vergemakkelijken *“door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken”* (punten 58 en 59).

Het HvJ verklaarde voor recht dat artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat

om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen.

4.6. Het is op zich niet betwist dat België geen bevoegde diplomatieke of consulaire post heeft in het land van herkomst van de verzoekende partijen, Eritrea. De bevoegde Belgische post, volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken, betreft Nairobi in Kenia.

4.7. De Raad stelt vast, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en op de voorliggende stukken, dat de Belgische ambassade in Nairobi, conform het *Afrin*-arrest van het HvJ, het verzoek van de verzoekende partijen om de aanvraag op afstand in te dienen en aldus een uitzonderling toe te kennen op de vereiste van persoonlijke verschijning (bij de bevoegde Belgische post in Nairobi) bij indiening van hun visumaanvraag in overweging heeft genomen. Echter werd beslist, nadat de FOD Buitenlandse Zaken het dossier heeft bekeken, geen dergelijke uitzondering toe te staan waarna de redenen hiervoor verduidelijkt worden.

4.8. Betreffende het betoog 'toepasselijk recht' van de verzoekende partijen wenst de Raad vooreerst te wijzen op wat volgt.

Waar zij stellen dat de Gezinsherenigingsrichtlijn niet voorziet dat de aanvraag gezinshereniging moet worden ingediend in een buurland van het herkomstland van de gezinshereniger, wijst de Raad erop dat de richtlijn dit ook niet verbiedt. Wel blijkt uit het *Afrin*-arrest (punt 41) dat de lidstaten ingevolge artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn weliswaar over een beoordelingsmarge beschikken, maar dat zij deze marge niet zodanig mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en de nuttige werking van deze richtlijn.

Waar de verzoekende partijen betogen dat indien een lidstaat beslist dat het de gezinsleden zijn die de aanvraag gezinshereniging moeten indienen, en de lidstaat ook opteert om een uiterste termijn te hanteren waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet worden ingediend om te kunnen genieten van meer flexibele voorwaarden voor vluchtelingen, en bovendien de bevoegde instantie inricht in een buurland terwijl de lidstaat weet dat de grens met dit buurland gesloten is of dat het bijzonder moeilijk is legaal te vertrekken uit het herkomstland, dat de betrokkenen eens in het buurland niet kunnen terugkeren naar het herkomstland uit vrees voor vervolging terwijl deze lidstaat op de hoogte is van de administratieve moeilijkheden om de bewuste documenten te verkrijgen, de lidstaat het evenredigheidsbeginsel en het recht op gezinsleven van betrokkenen schendt, de doelstellingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn miskent en het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat door de verzoekende partijen niet aangetoond werd dat het *in casu* bijzonder moeilijk is om legaal te vertrekken uit het herkomstland, dat het bijzonder moeilijk was voor de verzoekende partijen om de bewuste documenten te verkrijgen.

Waar zij betogen dat het Hof van Justitie in de zaak C-635/17 van 13 maart 2019 heeft uiteengezet dat de elementen, verklaringen en uitleg die verzoekers gezinshereniging geven objectief moeten worden beoordeeld door de lidstaat aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen, kunnen zij gevolgd worden doch gaan zij er aan voorbij, zoals blijkt uit wat volgt, dat zij geen persoonlijke elementen, verklaringen of uitleg hebben gegeven over de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om persoonlijk te verschijnen, zodat er geen elementen voorhanden waren om objectief te beoordelen aan de hand van algemene en specifieke informatie over de situatie in het herkomstland.

De verzoekende partijen stellen dat in punt 51 van het *Afrin*-arrest wordt gesteld dat het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn om gezinshereniging te bevorderen slechts kan verwezenlijkt worden indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen. Betreffende 'dergelijke situaties' verwijzen de verzoekende partijen naar punt 50 van het arrest waaruit blijkt dat sprake is situaties waarin een fysieke verschijning onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, met name wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger woonachtig zijn in een conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen. De verzoekende partijen betogen dat ontkennend dient geantwoord te worden op de vraag of het uitsluitend gaat om voormelde situaties. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag om op afstand de visumaanvraag in te dienen, werd geweigerd om reden dat de verzoekende partijen niet woonachtig zijn in conflictgebied.

Zij kunnen verder gevolgd worden dat uit het *Afrin*-arrest blijkt dat in situaties waar het gaat om de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor de familieleden van vluchtelingen om aan de vereiste van fysieke verschijning te voldoen, de vereiste fysiek te verschijnen een inbreuk maakt op artikel 7 en 24, lid 2 en 3 van het Handvest. De Raad herhaalt dat, zoals zal blijken uit wat volgt, door de verzoekende partijen in hun aanvraag niet aangetoond werd dat het in hun persoonlijk geval bijzonder moeilijk is om legaal te vertrekken uit het herkomstland omdat het bijzonder moeilijk is om de nodige documenten te verkrijgen.

Het feit dat Myria in een recente beleidsnota de aanpassingen in de Belgische administratieve praktijk inzake de indieningsmodaliteiten van een visumaanvraag gezinshereniging in het licht van het *Afrin*-arrest heeft geanalyseerd en vaststelt dat het beleid onzeker is en complex blijft in de praktijk, met verschillen tussen de diplomatieke posten, dat veel Eritreeërs afzien van het indienen van een aanvraag op afstand vanwege systematische weigeringen van de post in Nairobi, dat de onzekerheid over de uitkomst van de aanvraag of een mogelijk beroep, met lange wachttijden, maakt dat velen ervoor kiezen om later, wanneer de omstandigheden het zouden toestaan, in persoon te reizen om de aanvraag in te dienen, dat diplomatieke posten onvoldoende rekening houden met de tijdsdruk bij gezinshereniging van vluchtelingen, dat Nairobi niet de middelen heeft om honderden aanvragen op jaarbasis individueel te onderzoeken, dat wanneer de termijnen dreigen te verstrijken, verzoekers vaak helemaal stoppen met de procedure omdat zij niet zeker weten of de aanvraag ooit goedgekeurd zal worden, dat bovendien eenmaal uit Eritrea vertrokken zij niet kunnen terugkeren, dat er onvoldoende zekerheid is en weinig duidelijkheid over wat als uitzonderlijke omstandigheden wordt beschouwd, dat hoger beroep tegen een weigering mogelijk is, maar formeel niet is vastgelegd wat opnieuw juridisch zeer onzeker is, toont op zich niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd zou zijn met de door de verzoekende partijen aangehaalde beginselen, bepalingen en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Betreffende voorgaande kritiek van Myria die de verzoekende partijen aanhalen in hun verzoekschrift en waar zij stellen dat algemene uitsluitingen, zoals voor Eritreeërs in Nairobi, de plicht tot individuele beoordeling en zorgvuldigheid schenden, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat er sprake is van algemene uitsluitingen en dat integendeel uit de bestreden beslissing blijkt dat het verzoek van de verzoekende partijen om op afstand een visumaanvraag in te dienen wel degelijk in overweging werd genomen en onderzocht, doch dat werd geoordeeld *in casu* dat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het immers onmogelijk is te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of bijzonderlijk moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging. De Raad wijst er ook nog op dat gelet op onderhavig arrest niet blijkt welk belang de verzoekende partijen hebben bij de geformuleerde kritiek dat hoger beroep niet formeel is vastgelegd.

De verzoekende partijen geven zelf aan dat in de Belgische praktijk een procedure werd uitgewerkt waarbij er een uitzondering op de persoonlijke aanbieding bij de indiening van de visumaanvraag kan worden toegekend, waarbij zij toelichten dat België het principe van de persoonlijke verschijning behoudt, maar uitzonderlijk indiening op afstand toestaat, op voorwaarde dat aangetoond wordt dat fysieke aanwezigheid onmogelijk of zeer moeilijk is en dat de beslissing hierover bij de diplomatieke post ligt en een gemotiveerd verzoek vereist.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de website van de DVZ stelt dat het vooral vreemdelingen betreft in een land of regio's met oorlog of conflict waar België geen visa uitgeeft, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag om op afstand de visumaanvraag in te dienen, werd geweigerd om reden dat de verzoekende partijen niet woonachtig zijn in conflictgebied. Er blijkt dan ook uit de bestreden beslissing niet dat de toepassing van de *Afrin*-rechtspraak wordt beperkt tot bepaalde gevallen.

Betreffende het betoog van de verzoekende partijen dat de *Afrin*-rechtspraak ook veelvuldig verwijst naar de termijnen die spelen voor vluchtelingen in de gezinsherenigingsprocedure, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen hiermee geenszins aantonen dat de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zou zijn met de door de verzoekende partijen aangehaalde beginselen, bepalingen en/of de voormelde rechtspraak. Waar zij in dit kader stellen dat de beoordeling of het wegens hun feitelijke situatie onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om bij de indiening bij de bevoegde post te verschijnen, intrinsiek verbonden is met de deadline voor de indiening, en die termijn niet nog voor hij afloopt als criterium mag worden gebruikt om de *Afrin*-rechtspraak niet toe te passen, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het verzoek niet wordt aanvaard omdat de termijn om de aanvraag in te dienen (27 december 2024 – de 18de verjaardag van T.T.E.) verstreken is of bijna verstreken is. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat het idee achter *Afrin*, en het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, compleet wordt uitgehold door de manier waarop dit in dit dossier, en blijkbaar voor alle Eritrese onderdanen, wordt toegepast.

Betreffende het betoog dat verschillende elementen een invloed kunnen hebben op de officiële datum van de indiening van de aanvraag, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet gewezen wordt op een laattijdigheid van het verzoek om op afstand de visumaanvraag in te dienen of op een onmogelijkheid van een nog tijdige visumaanvraag.

Waar zij nog stellen dat Myria erop wijst dat visumweigeringen vaak gebaseerd zijn op ontoereikende informatiebronnen, waardoor een grote bewijslast op de aanvragers rust, blijkt dit geenszins *in casu*. Bovendien hebben de verzoekende partijen bij hun verzoek om op afstand de visumaanvraag in te dienen zelf informatiebronnen aangereikt.

De verzoekende partijen wijzen erop dat het Hof van Justitie vereist dat de nationale autoriteiten in elk geval een geïndividualiseerde inschatting maken, op basis van de elementen die hen worden aangereikt door de verzoekende partijen en de kennis die ze zelf hebben of zouden moeten hebben. De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing in dit licht – de elementen die worden aangereikt door de verzoekende partijen – wordt gesteld dat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het immers onmogelijk is te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of bijzonderlijk moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging.

De verzoekende partijen wijzen er vervolgens zelf op dat de kern van het *Afrin*-arrest inhoudt dat “voor verzoekers gezinshereniging voor wie het, in hun concrete geval, onmogelijk of bijzonder moeilijk is om zich fysiek aan te bieden om de aanvraag in te dienen, het mogelijk moet gemaakt worden om de aanvraag vanop afstand in te dienen.” (eigen onderlijnen)

Waar de verzoekende partijen stellen dat in punt 54 van het *Afrin*-arrest heel duidelijk wordt gesteld dat het louter moet gaan om de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor gezinsherenigers om aan de vereiste van fysieke verschijning te voldoen, wijst de Raad op de inhoud van dit punt “Gelet op deze overwegingen moet worden geconstateerd dat het vereiste om bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen – zonder dat hiervan mag worden afgeweken teneinde rekening te houden met de concrete situatie waarin de gezinsleden van de gezinshereniger zich bevinden, en met name met de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor hen om aan dit vereiste te voldoen – ertoe leidt dat de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt, zodat een dergelijke regeling, indien zij zonder de nodige soepelheid wordt toegepast, afbreuk doet aan het met richtlijn 2003/86 nagestreefde doel en de nuttige werking van deze richtlijn ondermijnt.”, waarbij opnieuw wordt onderlijnd dat het dient te gaan om de concrete situatie van de gezinsleden van de gezinshereniger.

Waar de verzoekende partijen betogen dat het Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat een persoonlijke verschijning alleen kan worden geëist wanneer strikt noodzakelijk, aan het einde van de procedure, bijvoorbeeld bij visumafgifte en met voldoende facilitering door de lidstaat, zoals via consulaire documenten of laissez-passer, kan zij niet gevolgd worden. De *Afrin*-rechtspraak stelt niet dat een nationale bepaling die vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen inbreuk maakt op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin, doch wel dat een nationale bepaling die ‘zonder uitzondering’ vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen, zelfs wanneer dit onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, een dergelijke inbreuk uitmaakt.

Waar de verzoekende partijen nog ingaan op de vereiste de verschijning in persoon te vergemakkelijken, zoals blijkt uit de *Afrin*-rechtspraak en erop wijzen dat Myria vaststelde dat Buitenlandse Zaken aangegeven heeft dat ze geen initiatieven nemen om de verschijning van aanvragers te vergemakkelijken behalve in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wijst de Raad op volgende paragrafen van het *Afrin*-arrest:

“56 Dienaangaande moet worden opgemerkt dat een nationale bepaling die zonder uitzondering vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen, zelfs wanneer dit onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, inbreuk maakt op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin, zoals vastgelegd in artikel 7 van het Handvest, in voorkomend geval gelezen in samenhang met artikel 24, leden 2 en 3, daarvan.

57 Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van zijn conclusie heeft opgemerkt, vormt een dergelijke verplichting namelijk – in strijd met artikel 52, lid 1, van het Handvest – een onevenredige inbreuk op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin in verhouding tot de door de Belgische regering ingeroepen – ongetwijfeld legitieme – doelstelling om fraude bij gezinshereniging te bestrijden.

58 De overwegingen in de punten 56 en 57 van dit arrest vinden steun in het feit dat de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in verschillende fasen verloopt, zoals uit de opbouw van artikel 5 van richtlijn 2003/86 blijkt. De lidstaten kunnen dus ook verlangen dat de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van deze procedure in persoon verschijnen teneinde onder meer de gezinsband en de identiteit van de betrokken personen te verifiëren, zonder dat het voor de behandeling van

het verzoek om gezinshereniging noodzakelijk is om te eisen dat dit bij de indiening van het verzoek geschiedt.

59 Om te voorkomen dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen en aan de grondrechten die deze richtlijn beoogt te beschermen, dient de lidstaat die de persoonlijke verschijning van de gezinsleden van de gezinshereniger in een later stadium van de procedure verlangt, deze verschijning echter te vergemakkelijken door onder meer consulaire documenten of een laissez-passer te verstrekken en het aantal verschijningen tot het strikte minimum te beperken. De lidstaat moet dus de mogelijkheid bieden dat de verificatie van de gezinsband en de identiteit – waarvoor de aanwezigheid van deze gezinsleden vereist is – aan het einde van de procedure geschiedt en, indien mogelijk, tegelijk met de eventuele afgifte van de documenten die toegang verlenen tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.”

Het vergemakkelijken van het verschijnen in persoon heeft dus betrekking op een later stadium, nadat voor het indienen van de aanvraag reeds een uitzondering hierop is toegestaan omwille van de aangetoonde onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om (tijdig) in persoon te verschijnen. Eventuele kritiek op de omstandigheden en facilitering van een persoonlijke verschijning in een later stadium heeft geen betrekking op de *in casu* bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

Het feit dat volgens Myria de huidige procedure in België, waarbij een indiening op afstand een uitzondering vormt en geval per geval wordt beoordeeld, de mogelijkheid tot een daadwerkelijke en tijdige indiening van de aanvraag en dus de effectieve uitoefening van het recht op gezinsleven – zoals het *Afrin*-arrest beoogt – niet voldoende waarborgt, toont op zich niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing – waarin overigens wel degelijk de vraag of de aanvraag op afstand mag worden ingediend in overweging wordt genomen en onderzocht – foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zou zijn met de door de verzoekende partijen aangehaalde beginselen, bepalingen en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

4.9. De Raad wijst op punt 60 van het *Afrin*-arrest waarin wordt besloten:

“Gelet op de voorgaande overwegingen dient de gestelde vraag in die zin te worden beantwoord dat artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vraag tot toekennen van een uitzondering op de persoonlijke verschijning omwille van een vermeende onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid zich naar de bevoegde post in Nairobi te begeven, in overweging wordt genomen en onderzocht – zodat er geen sprake is van een nationale regeling die geen mogelijkheid voorziet op een uitzondering op de persoonlijke verschijning bij de indiening van de aanvraag – doch dat wordt geoordeeld dat *in casu* de gevraagde uitzondering niet kan worden toegestaan omdat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het onmogelijk is om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging, dat zonder deze elementen het dossier niet op afstand kan behandeld worden omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbende zich bevindt, te beoordelen.

Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor, mede gelet op de *Afrin*-rechtspraak, te vereisen dat bepaalde verifieerbare feitelijke gegevens die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie van de aanvragers, worden aangetoond, minstens aangehaald, waaruit blijkt dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om persoonlijk een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post.

Het komt de verzoekende partijen, die een verzoek doen om de visumaanvraag op afstand te mogen indienen, toe om het bestuur in kennis te stellen van alle nodige informatie.

Uit het door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegd stuk 7 *“Begeleidende brief van verzoekers naar Belgische ambassade te Nairobi d.d. 12 december 2024”* met als onderwerp *“Betreft: toestemming visumaanvraag gezinshereniging op afstand voor T.T.G. (...) en A.H.G. (...) (Eritrea)”*, blijkt niet dat de verzoekende partijen hun concrete situatie geschetst hebben, laat staan aangetoond.

In voormeld schrijven van de verzoekende partijen aan de ambassade in Nairobi wordt betreffende de vermeende onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid om aldaar persoonlijk te verschijnen teneinde tijdig hun visumaanvraag in te dienen gesteld:

"2. Onmogelijkheid om Eritrea te verlaten omwille van afwezigheid paspoort en uitreisvisum

T.T.G. (...), de vader van T.T.E. (...), beschikt niet over een paspoort en zowel T.T.G. (...) als A.H.G. (...) beschikken niet over een uitreisvisum. Om het land te verlaten, is echter zowel een paspoort als een exitvisum vereist, dat in het paspoort wordt aangebracht. Eritrea maakte het bewust lastig voor zijn inwoners om het land legaal te verlaten. Door dit uitreisbeleid was het voor de overgrote meerderheid van de Eritrese bevolking niet mogelijk om een paspoort en uitreisvisum te verkrijgen en konden zij het land alleen illegaal verlaten. Het Eritrese uitreisbeleid is zeer restrictief en functioneert feitelijk als een uitreisverbod, bedoeld om personen die kunnen bijdragen aan het land, zoals dienstplichtigen, te verhinderen te vertrekken. Legaal vertrek vereist een paspoort en uitreisvisum, die moeilijk en arbitrair worden verstrekt. Corruptie speelt hierbij een grote rol, en er zijn strenge criteria, zoals het voltooien van de dienstplicht of medische redenen.² Zelfs personen die aan deze voorwaarden voldoen, krijgen vaak willekeurige afwijzingen. Uitreisvisa zijn meestal kort geldig en gekoppeld aan strikte terugkeerverplichtingen.¹ De dienstplicht is echter zelden voltooid: officieel duurt de dienst achttien maanden, maar sinds de grensoorlog met Ethiopië is hij van onbepaalde duur.³

Uit deze feiten blijkt hoe moeilijk het is voor betrokkenen om zowel een paspoort als een exitvisum te verkrijgen om Eritrea te verlaten. Bovendien kan men geen aanvraag voor een exitvisum indienen zonder een paspoort (zie supra). Zoals eerder opgemerkt, kunnen personen die verplicht zijn hun 'civil service' voort te zetten, geen paspoort verkrijgen.

Het is essentieel om hierbij in gedachten te houden dat Eritrea een totalitair en dictatoriaal regime heeft, waarin burgers volledig zijn onderworpen aan de willekeur van de overheid.⁴ Het is dan ook niet realistisch te verwachten dat een dergelijk regime zou voldoen aan een motiveringsplicht om beslissingen zoals de weigering van een reisdocument of arrestaties officieel te onderbouwen."

De verzoekende partijen verwijzen naar de problemen die Eritreeërs kunnen ondervinden bij het uitreizen van Eritrea en bij het bekomen van documenten vereist om het land te verlaten, doch lichten geenszins toe welke pogingen zij – tevergeefs – hebben ondernomen om de nodige documenten te bekomen en/of om het land te verlaten. In het schrijven stelt de advocaat dat de verzoekende partijen naar mogelijkheden zochten om het land te verlaten maar er geen vonden omwille van de objectieve hindernissen die werden toegelicht, alsook dat gezien de nakende meerderjarigheid van T.T.E. er geen mogelijkheid is te wachten tot de verzoekende partijen erin slagen Eritrea te verlaten en een Belgische ambassade te bereiken, dat de aanhoudende overmachtssituatie, zoals hierboven beschreven dit verhindert. De verzoekende partijen verduidelijken in hun aanvraag niet, nog minder tonen zij aan, dat zij getracht hebben om reisdocumenten te bekomen doch faalden of verduidelijken de redenen niet waarom zij in hun geval nagelaten hebben om reisdocumenten te trachten te bekomen.

De verzoekende partijen maken in het schrijven gewag van criteria bij het afleveren van documenten, zoals het voltooien van de dienstplicht en stellen voorts dat de dienstplicht zelden voltooid is, dat personen die verplicht zijn hun 'civil service' voort te zetten, geen paspoort verkrijgen. Echter lichten zij geenszins toe, nog minder tonen zij aan, dat dit voor hen het geval is of zou kunnen zijn.

Zij maken gewag van willekeurige afwijzingen en stellen dat het niet realistisch is te verwachten dat Eritrea zou voldoen aan een motiveringsplicht om een weigeringsbeslissing officieel te onderbouwen, doch verduidelijken in het schrijven niet dat zij getracht hebben om een paspoort/uitreisvisum te bekomen en/of dat zij een aanvraag voor een paspoort/uitreisvisum deden. Zij stellen dat de overmachtssituatie – waarvan in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat die in bepaalde gevallen kan bestaan – verhindert dat men Eritrea verlaat, maar verduidelijken opnieuw niet, nog minder tonen zij aan, dat in hun specifieke geval de overmachtssituatie (het niet kunnen verkrijgen van paspoorten en uitreisvisa na aanvraag omwille van voorwaardelijke en willekeurige uitreiking) zich heeft voorgedaan.

De Raad wijst er, in het licht van hun verzoek om de visumaanvraag op afstand in te dienen, ter verduidelijking ook op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd

- omdat deze ingediend werd kort voor de meerderjarigheid van de referentiepersoon.
- om reden dat de termijn om de visumaanvraag in te dienen verstreken is of bijna verstrijkt.
- omdat andere gezinnen er wel in slaagden om de bevoegde post in Nairobi te bereiken.
- omdat verwacht kan worden dat de verzoekende partijen illegaal Eritrea verlaten.
- omdat er geen conflict woedt in Eritrea en buurlanden. Er blijkt niet dat een gewapend conflict wordt vereist met uitsluiting van alle andere situaties.
- omdat zij niet aantonen dat zij in een later stadium wel persoonlijk kunnen verschijnen.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat er sprake is van algemene uitsluiting van Eritreeërs van de mogelijkheid van een *Afrin*-verzoek en/of van de mogelijkheid een visumaanvraag op afstand in te dienen. Immers werd het *Afrin*-verzoek van de verzoekende partijen in overweging genomen en onderzocht en blijkt niet dat de mogelijkheid een visumaanvraag op afstand in te dienen zonder meer wordt geweigerd doch wel *in casu* omdat de verzoekende partijen geen gegevens hebben verstrekt die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie zodat niet kan beoordeeld worden of het voor de verzoekende partijen *in casu* onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om persoonlijk de visumaanvraag bij de bevoegde post in te dienen. De verzoekende partijen tonen dan ook geen schending van de 'gelijke behandeling', de rechtszekerheid of de individualiseringsplicht aan.

Voorts wijst de Raad er ook nog op dat geenszins blijkt dat administratieve problemen in het herkomstland niet in rekening kunnen worden gebracht, doch enkel dat de verzoekende partijen *in casu* niet hebben aangegeven, nog minder aangetoond, dat zij dergelijke problemen hebben ervaren. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat zij geen gegevens hebben verstrekt die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoek dat de kern van het *Afrin*-arrest inhoudt dat voor verzoekers van gezinshereniging voor wie het, in hun concrete geval, onmogelijk of bijzonder moeilijk is om zich fysiek aan te bieden, het mogelijk moet gemaakt worden om de aanvraag vanop afstand in te dienen. Zij stellen ook zelf *"Om te weten of aan te kunnen tonen of het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om fysiek te verschijnen moet men dit immers bewijzen"*.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoek stellen dat het omwille van de door hen geschetste situatie voor Eritreeërs voor hen onmogelijk is om documenten te bekomen, wijst de Raad erop dat zij in hun verzoek geenszins verduidelijken dat zij effectief pogingen hebben ondernomen om documenten te bekomen – doch dat deze faalden – of dat er in hun geval omstandigheden zijn die verantwoorden dat zij afzien van een dergelijke poging. Door louter te wijzen op de algemene situatie waaruit blijkt dat er moeilijkheden kunnen zijn voor Eritreeërs om de nodige documenten te bekomen om het land te verlaten en op de mogelijke scenario's die zich kunnen afspelen bij het trachten te bekomen van documenten, tonen de verzoekende partijen niet aan dat in hun geval deze moeilijkheden zich hebben voorgedaan of om welke redenen zij menen dat deze zich in hun geval zullen voordoen.

Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd met de *Afrin*-rechtspraak voor om, op basis van het voorliggende verzoek, in het geval van de verzoekende partijen geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag omdat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het immers onmogelijk is om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging, dat zonder deze elementen het dossier niet op afstand kan worden behandeld, omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbenden zich bevinden te beoordelen.

4.10. De verzoekende partijen menen dat de motivering van de bestreden beslissing vaag is en geen daadwerkelijk antwoord vormt, dat de verwerende partij de begeleidende brief van 12 december 2024 niet in overweging neemt. De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het dossier van de verzoekende partijen werd bekeken en zij geen verifieerbare feitelijke gegevens verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie. Dit betreft wel degelijk een duidelijk en daadwerkelijk antwoord op het verzoek van de verzoekende partijen op de vraag tot toestemming om de visumaanvraag op afstand in te dienen. Aan de verzoekende partijen wordt de uitzondering niet toegekend omdat zij geen verifieerbare feitelijke gegevens hebben aangehaald specifiek voor hun persoonlijke situatie zodat het onmogelijk is om te beoordelen of zij zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging. Het loutere feit dat niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de begeleidende brief van 12 december 2024 doet hieraan geen afbreuk.

Waar zij betogen dat in de begeleidende brief hun situatie gedetailleerd werd uiteengezet, in het bijzonder met betrekking tot het ontbreken van een paspoort en uitreisvisum, dat zij aan de verwerende partij informatie hebben overgemaakt waaruit bleek dat het voor hen onmogelijk was om legaal te vertrekken uit Eritrea, dat zij hebben toegelicht waarom het niet mogelijk was dit documentair te bewijzen en dit hebben ondersteund met objectieve landeninformatie die de geloofwaardigheid van deze verklaringen aantonen, kunnen zij, gelet op wat uiteengezet wordt in punt 4.9. niet gevolgd worden. Zij kunnen gevolgd worden dat zij wezen op objectieve landeninformatie, doch dit doet geen afbreuk aan het motief dat zij geen verifieerbare feitelijke gegevens verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen niet verduidelijken in hun schrijven van 12 december 2024 dat zij effectief pogingen hebben ondernomen om documenten te bekomen – doch dat deze faalden – of dat er in hun geval omstandigheden zijn die verantwoorden dat zij afzagen van een dergelijke poging. Door louter te wijzen op de algemene situatie waaruit blijkt dat er moeilijkheden kunnen zijn voor Eritreeërs om de nodige documenten te bekomen om het land te verlaten en op de mogelijke scenario's die zich kunnen afspelen bij het trachten te bekomen van documenten, tonen de verzoekende partijen niet aan dat in hun geval deze moeilijkheden zich hebben voorgedaan of om welke redenen zij menen dat deze zich in hun geval zullen voordoen.

Waar zij erop wijzen dat zij hebben aangetoond dat irregulier vertrek ernstige risico's inhoudt, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verwacht wordt dat de verzoekende partijen zich op irreguliere wijze naar de bevoegde post begeven.

De verzoekende partijen stellen dat zij in de begeleidende brief hebben uitgelegd dat de eerste verzoekende partij geen paspoort heeft en dit ook niet kan bekomen, dat beiden geen uitreisvisum kunnen bekomen, dat het verkrijgen van een paspoort onmogelijk is wanneer men verplicht is om de dienstplicht verder te zetten, dat die dienstplicht in de praktijk van onbepaalde duur is en dat het verkrijgen van een uitreisvisum onmogelijk is zonder paspoort. Zij hebben inderdaad gesteld dat de eerste verzoekende partij geen paspoort heeft en beiden geen uitreisvisum en dat zij gelet op de door hen omschreven algemene situatie geen mogelijkheden vonden om het land te verlaten, doch hebben geenszins toegelicht welke mogelijkheden zij hebben onderzocht en/of welke pogingen zij hebben ondernomen, noch om welke redenen zij desgevallend geen pogingen hebben ondernomen, zodat in de bestreden beslissing niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd gesteld dat de verzoekende partijen geen verifieerbare feitelijke gegevens verstrekken die betrekking hebben op hun persoonlijke situatie. In zoverre zij zouden menen dat zij door te stellen in de aanvraag *“Het Eritrese uitreisbeleid is zeer restrictief en functioneert feitelijk als een uitreisverbod, bedoeld om personen die kunnen bijdragen aan het land, zoals dienstplichtigen, te verhinderen te vertrekken. Legaal vertrek vereist een paspoort en uitreisvisum, (...)er zijn strenge criteria, zoals het voltooien van de dienstplicht (...) Zelfs personen die aan deze voorwaarden voldoen, krijgen vaak willekeurige afwijzingen. (...) De dienstplicht is echter zelden voltooid: officieel duurt de dienst achttien maanden, maar sinds de grensoorlog met Ethiopië is hij van onbepaalde duur. Uit deze feiten blijkt hoe moeilijk het is voor betrokkenen om zowel een paspoort als een exitvisum te verkrijgen om Eritrea te verlaten (...) kunnen personen die verplicht zijn hun ‘civil service’ voort te zetten, geen paspoort verkrijgen.”* wel een reden hebben aangegeven waarom zij geen poging hebben ondernomen of konden ondernemen om een paspoort te bekomen voor de eerste verzoekende partij, kan ook hier bezwaarlijk gesteld worden dat zij feitelijke elementen betreffende hun persoonlijke situatie hebben verstrekt, nu zij geenszins uitdrukkelijk en duidelijk hebben aangegeven dat dit de reden was om geen poging te ondernemen om een paspoort voor de eerste verzoekende partij te bekomen en nu zij bovendien in hun verzoek niet verduidelikten, nog minder aantoonen, dat de eerste verzoekende partij haar dienstplicht niet heeft voltooid of hieraan onderworpen zou zijn – in overweging nemend dat in hun verzoek wordt verduidelijkt dat bepaalde personen wel degelijk voldoen aan de strenge criteria waaronder het voltooien van de dienstplicht (*“Zelfs personen die aan deze voorwaarden voldoen”*) –, zodat in hun specifieke situatie de vereiste van het voltooien van de dienstplicht het verkrijgen van een paspoort in de weg stond.

Nu zij niet verduidelijken waarom het in hun specifieke geval niet mogelijk was om een paspoort (voor de eerste verzoekende partij) te verkrijgen, is het betoog dat het verkrijgen van een uitreisvisum zonder paspoort onmogelijk is, niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen stellen dat het hoe dan ook voor Eritrese onderdanen bijzonder moeilijk wordt gemaakt om een uitreisvisum te bekomen, en verwijzen naar hun begeleidend schrijven, wijst de Raad er opnieuw op dat uit het begeleiden schrijven blijkt dat de verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie waaruit blijkt dat er moeilijkheden kunnen zijn voor Eritreeërs om de nodige documenten te bekomen om het land te verlaten, doch dat zij hiermee niet aantonen dat dit in hun specifieke geval ook onmogelijk of bijzonder moeilijk is. Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd met de *Afrin*-rechtspraak voor om, op basis van het voorliggende verzoek, in het geval van de verzoekende partijen geen uitzondering toe te kennen op de vereiste persoonlijke verschijning bij indiening van de visumaanvraag omdat het aan de verzoekende partijen is om verifieerbare feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie, dat zonder deze feitelijke gegevens het immers onmogelijk is om te beoordelen of de aanvragers zich in een situatie bevinden die het onmogelijk of buitengewoon moeilijk maakt om persoonlijk een aanvraag in te dienen voor een D-visum met het oog op gezinshereniging, dat zonder deze elementen het dossier niet op afstand kan worden behandeld, omdat het niet mogelijk is de situatie waarin de belanghebbenden zich bevinden te beoordelen.

Waar zij stellen dat het onmogelijk is om documentair bewijs af te leveren van willekeurige weigeringen van reisdocumenten door een totalitair en dictatoriaal regime, herhaalt de Raad dat de verzoekende partijen in

het schrijven zelfs niet verduidelijken dat zij getracht hebben om een paspoort/uitreisvisum te bekomen en/of dat zij een aanvraag voor een paspoort/uitreisvisum deden, doch dat dit faalde en hiervan echter geen weigeringsbeslissing kan worden voorgelegd. Zij tonen dan ook niet aan dat ten onrechte werd gemotiveerd dat zij hebben nagelaten feitelijke gegevens te verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie.

Zij wijzen opnieuw op de uitgebreide en correcte landeninformatie die zij hebben aangebracht om op de risico's te wijzen doch menen zij dat de verwerende partij zich op geen enkele manier engageert, dat *in casu* de ambassade zelf helemaal niet verwijst naar de informatiebronnen wat in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie die vereist dat autoriteiten zich bij hun beoordeling baseren op objectieve en betrouwbare informatie. De verzoekende partijen stellen ook dat de bestreden beslissing erg summier is en niet ingaat op de aangereikte landeninformatie en zelf geen enkele informatiebron aanhaalt. De Raad herhaalt dat zij geen persoonlijke elementen, verklaringen of uitleg hebben gegeven over de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om persoonlijk te verschijnen, zodat er geen elementen voorhanden waren die objectief konden beoordeeld worden aan de hand van algemene en specifieke informatie over de situatie in het herkomstland.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zij omstandig hebben uiteengezet, ondersteund met objectieve landeninformatie, waarom het onmogelijk was voor hen om fysiek te verschijnen om de gezinshereniging tijdig in te dienen op de bevoegde diplomatieke post, kunnen zij, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden. Zij hebben in hun begeleidend schrijven uiteengezet waarom het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou kunnen zijn, niet dat dit ook voor hen het geval was en waaruit dit dan zou blijken. Er wordt geen specifieke persoonlijke informatie aangereikt. Waar de verzoekende partijen poneren dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het *quasi* onmogelijk is om de visumaanvraag op afstand (lees: fysiek) in te dienen, tonen zij dit niet op onderbouwde wijze aan. Bovendien stellen zij dus zelf dat het niet gaat om een absolute onmogelijkheid, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt van de verwerende partij om te verwachten dat de verzoekende partijen feitelijke gegevens verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie.

De verzoekende partijen stellen dat het niet is omdat de situatie voor veel Eritreeërs bijzonder moeilijk is, dat ze niet opgaat voor het individuele geval. Dit wordt ook niet gesteld in de bestreden beslissing. Enkel wordt aangegeven dat geen verifieerbare feitelijke gegevens verstrekt worden die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie, met andere woorden dat de verzoekende partijen niet concreet verduidelijken, laat staan aantonen, dat de door hen omschreven situatie die veel Eritreeërs ondervinden, zich ook bij hen heeft voorgedaan.

Zij wijzen er overigens zelf op dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Eritreeërs wel legaal kunnen vertrekken, zodat het geenszins kennelijk onredelijk voorkomt van de verwerende partij te verwachten dat de verzoekende partijen feitelijke gegevens verstrekken die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie waaruit blijkt dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag persoonlijk in te dienen bij de bevoegde post in Nairobi. Het feit dat het onderscheid willekeurig zou zijn tussen hen die legaal kunnen vertrekken en zij die dat niet kunnen, verantwoordt eens te meer voormelde verwachting. Immers kan door de willekeurigheid niet automatisch vastgesteld worden dat voor bepaalde personen een legaal vertrek uit Eritrea *ipso facto* niet mogelijk is.

Gelet op wat voorafgaat maken de verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij, door hun begeleidend schrijven met verwijzing naar de objectieve landeninformatie niet te aanvaarden als afdoende bewijs, een buitengewoon hoge en onredelijke bewijslast oplegt en de individualiseringsplicht schendt.

De stelling van de verzoekende partijen dat de verwerende partij, ongeacht de situatie in Eritrea en de daar geldende praktijken, blijft verwachten dat zij documentair bewijs voorleggen van de onmogelijkheid om Eritrea te verlaten om de visumaanvraag in Nairobi te doen, dat het Hof van Justitie stelt dat het niet toegelaten is dat de administratieve mogelijkheden van het herkomstland een rol spelen in de gezinsherenigingsprocedure, dat de verwerende partij deze rechtspraak en het beginsel van gelijke behandeling schendt, is niet dienstig, nu de verzoekende partijen niet hebben verduidelijkt dat zij pogingen hebben ondernomen, doch faalden en evenmin dat zij getracht hebben een bewijs te krijgen van de weigering tot afgeven van documenten, doch dit niet werd geleverd.

Waar zij betogen dat het antwoord op hun verzoek summier is en niet ingaat op hun individuele omstandigheden en waaruit blijkt dat het onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om de visumaanvraag persoonlijk in te dienen, gaan zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing net wordt gemotiveerd dat zij geen individuele omstandigheden hebben aangehaald waaruit blijkt dat het in hun specifieke geval onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om de visumaanvraag persoonlijk in te dienen. Nu geen individuele omstandigheden werden aangehaald, kon er ook niet worden op ingegaan.

De verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat een minderjarig kind betrokken is, doch verduidelijken geenszins op welke wijze dit moest in rekening

gebracht worden in de bestreden beslissing. Zij tonen niet aan dat omwille van het feit dat een minderjarig kind betrokken is, het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn te verwachten dat de verzoekende partijen *in concreto* uiteenzetten – en in de mate van het mogelijke aantonen – waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om in persoon te verschijnen om hun visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post.

Gelet op wat voorafgaat tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bewijslast onredelijk hoog werd gelegd, noch dat de verwerende partij de *Afrin*-rechtspraak elke nuttige werking onzegt.

Door enkel te stellen dat zij duidelijk hebben verklaard en onderbouwd met landeninformatie dat zij zich in een situatie bevinden waardoor het voor hen actueel onmogelijk is Eritrea regulier te verlaten, werpen zij geen ander licht op voormelde vaststellingen. Zij maken, gelet op wat voorafgaat, ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing elke motivering ontbreekt waarom de informatie uit de begeleidende brief niet zou volstaan of waarom deze niet in de beoordeling is betrokken noch dat het voor hen volstrekt onduidelijk is op welke gronden deze informatie is genegeerd of als ontoereikend is beschouwd. Immers, het weze herhaald, blijkt wel duidelijk dat het verzoek niet volstaat omdat geen feitelijke gegevens worden verstrekt die specifiek zijn voor de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken met hun betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden nu zij nagelaten heeft om alle relevante gegevens uit het administratief dossier in haar overweging te betrekken.

4.11. De verzoekende partijen wijzen tot slot nog op het hoger belang van het kind. Zij menen dat de verwerende partij het hoger belang van het kind schendt, dat er op geen enkele wijze wordt stilgestaan bij de impact van de bestreden beslissing, die ertoe leidt dat de gezinsherenigingprocedure zelfs niet wordt opgestart, op de referentiepersoon die op het ogenblik van het indienen van het verzoek tot indiening op afstand minderjarig was en dit terwijl het Hof in het *Afrin*-arrest duidelijk wijst op het belang van het kind om door beide ouders verzorgd te worden en een bestendige scheiding op jonge leeftijd schade kan aanbrengen.

De Raad wijst er vooreerst op dat in het *Afrin*-arrest onder meer wordt gesteld:

“39 Volgens artikel 5, lid 1, van deze richtlijn bepalen de lidstaten of het verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door de gezinsleden moet worden ingediend bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat.

40 Uit deze bepaling volgt dat het aan de lidstaten is om te bepalen wie gerechtigd is een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging in te dienen en welke instanties bevoegd zijn om een dergelijk verzoek te registreren.

41 Niettemin dient eraan te worden herinnerd, in de eerste plaats, dat de lidstaten ingevolge artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86 in dit verband weliswaar over een beoordelingsmarge beschikken, maar dat zij deze marge niet zodanig mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en de nuttige werking van deze richtlijn [zie naar analogie arresten van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 53, en 12 december 2019, G. S. en V. G. (Bedreiging van de openbare orde), C-381/18 en C-382/18, EU:C:2019:1072, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

42 Wat het doel van richtlijn 2003/86 aangaat, heeft het Hof bij herhaling geoordeeld dat deze richtlijn beoogt gezinshereniging te bevorderen en met name minderjarige derdelanders bescherming te bieden. Om dit doel te verwezenlijken legt artikel 4, lid 1, van deze richtlijn de lidstaten nauwkeurige positieve verplichtingen op, waartegenover duidelijk omschreven subjectieve rechten staan. Zo verplicht deze bepaling de lidstaten om de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder dat zij dienaangaande over een beoordelingsmarge beschikken, mits is voldaan aan de in hoofdstuk IV van deze richtlijn gestelde voorwaarden [arrest van 12 december 2019, G. S. en V. G. (Bedreiging van de openbare orde), C-381/18 en C-382/18, EU:C:2019:1072, punten 60 en 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

43 Bovendien heeft richtlijn 2003/86 blijkens overweging 8 ervan tot doel om extra bescherming te bieden aan derdelanders aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend, door gunstiger voorwaarden voor hen te scheppen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging, aangezien hun situatie bijzondere aandacht vraagt vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een gezinsleven te leiden.

44 In de tweede plaats volgt uit overweging 2 van richtlijn 2003/86 dat deze richtlijn de in het Handvest verankerde grondrechten erkent en de daarin vastgelegde beginselen in acht neemt. Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punten 53 en 54 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

45 In dat verband zij opgemerkt dat artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8, lid 1, van het – in overweging 2 van richtlijn 2003/86 uitdrukkelijk genoemde – Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven erkent. Deze bepaling van het Handvest moet worden gelezen in samenhang met artikel 24, lid 2, ervan, dat de verplichting bevat de belangen van het kind in aanmerking te nemen, en met lid 3 van dat artikel, dat bepaalt dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

46 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd en toegepast in het licht van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zoals blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en met het oog op de bevordering van het gezinsleven [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 35 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

47 De bevoegde nationale autoriteiten dienen dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde rechten en belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (zie in die zin arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 57 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48 In het licht van de voorgaande overwegingen moet worden onderzocht of artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zich ertegen verzet dat een lidstaat verlangt dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post van die lidstaat, zelfs indien dat wegens hun feitelijke situatie onmogelijk of buitengewoon moeilijk is.

49 In dit verband zij er in de eerste plaats aan herinnerd dat artikel 12 bis, § 1, eerste alinea, van de wet van 15 december 1980, waarbij artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86 is omgezet in Belgisch recht, bepaalt dat de gezinsleden van de gezinshereniger en niet de gezinshereniger zelf een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging moeten indienen en dat deze gezinsleden een dergelijk verzoek moeten indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland.

50 Zoals de verwijzende rechter onderstreept, kent het Belgische recht geen uitzonderingen op deze verplichting om bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen voor situaties waarin een dergelijke verschijning onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, met name wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger woonachtig zijn in een conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen.

51 Opgemerkt zij dat het in punt 42 van dit arrest genoemde doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecomcommunicatiemiddelen.

(...)

54 Gelet op deze overwegingen moet worden geconstateerd dat het vereiste om bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen – zonder dat hiervan mag worden afgeweken teneinde rekening te houden met de concrete situatie waarin de gezinsleden van de gezinshereniger zich bevinden, en met name met de onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid voor hen om aan dit vereiste te voldoen – ertoe leidt dat de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt, zodat een dergelijke regeling, indien zij zonder de nodige soepelheid wordt toegepast, afbreuk doet aan het met richtlijn 2003/86 nagestreefde doel en de nuttige werking van deze richtlijn ondermijnt.

55 In de tweede plaats zij opgemerkt dat richtlijn 2003/86, zoals in punt 44 van dit arrest in herinnering is gebracht, de in het Handvest verankerde grondrechten erkent en de daarin vastgelegde beginselen in acht neemt.

56 Dienaangaande moet worden opgemerkt dat een nationale bepaling die zonder uitzondering vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen, zelfs wanneer dit onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, inbreuk maakt op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin, zoals vastgelegd in artikel 7 van het Handvest, in voorkomend geval gelezen in samenhang met artikel 24, leden 2 en 3, daarvan.

57 Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van zijn conclusie heeft opgemerkt, vormt een dergelijke verplichting namelijk – in strijd met artikel 52, lid 1, van het Handvest – een onevenredige inbreuk op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin in verhouding tot de door de Belgische regering ingeroepen – ongetwijfeld legitieme – doelstelling om fraude bij gezinshereniging te bestrijden.

(...)

60 Gelet op de voorgaande overwegingen dient de gestelde vraag in die zin te worden beantwoord dat artikel 5, lid 1, van richtlijn 2003/86, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het

Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van een verzoek om toegang en verblijf in het kader van gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger, in het bijzonder van een erkende vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de diplomatieke of consulaire post van een lidstaat die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven, onverminderd de mogelijkheid voor die lidstaat om te vereisen dat die gezinsleden in een later stadium van de procedure betreffende het verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen”

Aldus blijkt uit voormelde rechtspraak dat artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in samenhang met onder meer artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest – dat aldus betrekking heeft op het hoger belang van het kind – moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voor de indiening van visumaanvraag gezinshereniging vereist dat de gezinsleden van een erkend vluchteling, zich persoonlijk begeven naar de bevoegde diplomatieke post, ook in een situatie waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven.

In casu, het weze herhaald, blijkt dat de mogelijkheid bestaat om een verzoek in te dienen om een uitzondering op de vereiste tot persoonlijke verschijning te verkrijgen, dat de verzoekende partijen van deze mogelijkheid gebruik hebben gemaakt en dat dit verzoek in overweging werd genomen en onderzocht. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschonden werd. Het loutere feit dat hun verzoek niet ingewilligd werd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Uit de *Afrin*-rechtspraak blijkt niet dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn hoe dan ook, gelet op het hoger belang van het kind, niet mag worden vereist dat de gezinsleden van een erkende vluchteling zich persoonlijk begeven naar de bevoegde diplomatieke post, ook indien geen situatie blijkt waarin het voor hen onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om zich naar die post te begeven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zij zich op het hoger belang van het kind beroepen om de Raad ertoe te brengen voorbij te gaan aan de wettelijke voorwaarden, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie (persoonlijke verschijning behoudens in geval van onmogelijkheid of buitengewone moeilijkheid), met betrekking tot dewelke zij aldus niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij er aan voldoen. Ze hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij zich op de uitzondering kunnen beroepen daar zij in hun aanvraag tot het verkrijgen van de uitzondering geen concrete op hun persoonlijke situatie betrokken omstandigheden hebben aangevoerd. Het komt aan de verzoekende partijen toe om het hoger belang van het kind te vrijwaren middels het trachten de nodige documenten te bekomen om de aanvraag tijdig te kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke post of bij de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid hiertoe, deze gegevens zorgvuldig en duidelijk kenbaar te maken bij hun verzoek tot het verkrijgen van een uitzondering op de persoonlijke verschijning, en deze in de mate van het mogelijke te staven.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er door het nemen van de bestreden beslissing, sprake is van een schending van het hoger belang van het kind.

4.12. De verzoekende partijen maken met hun betoog een schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Zij tonen evenmin aan dat de bestreden beslissing strijdig is met de *Afrin*-rechtspraak.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER